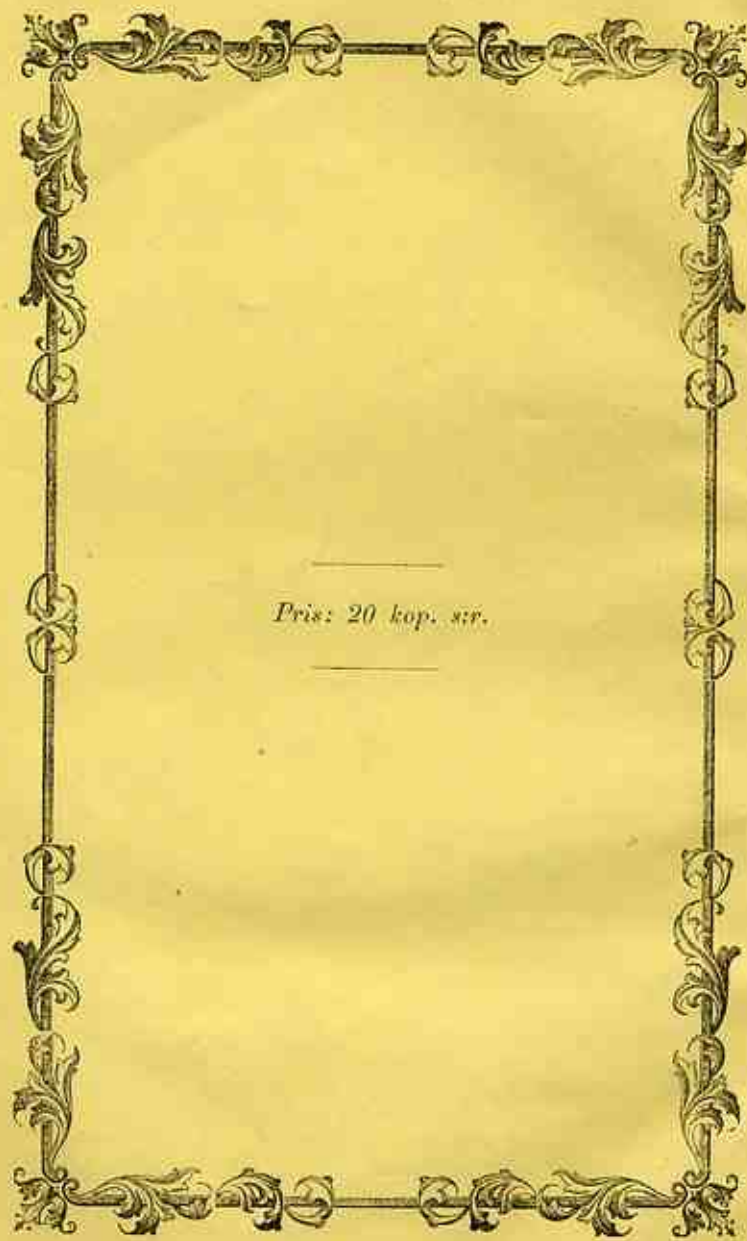
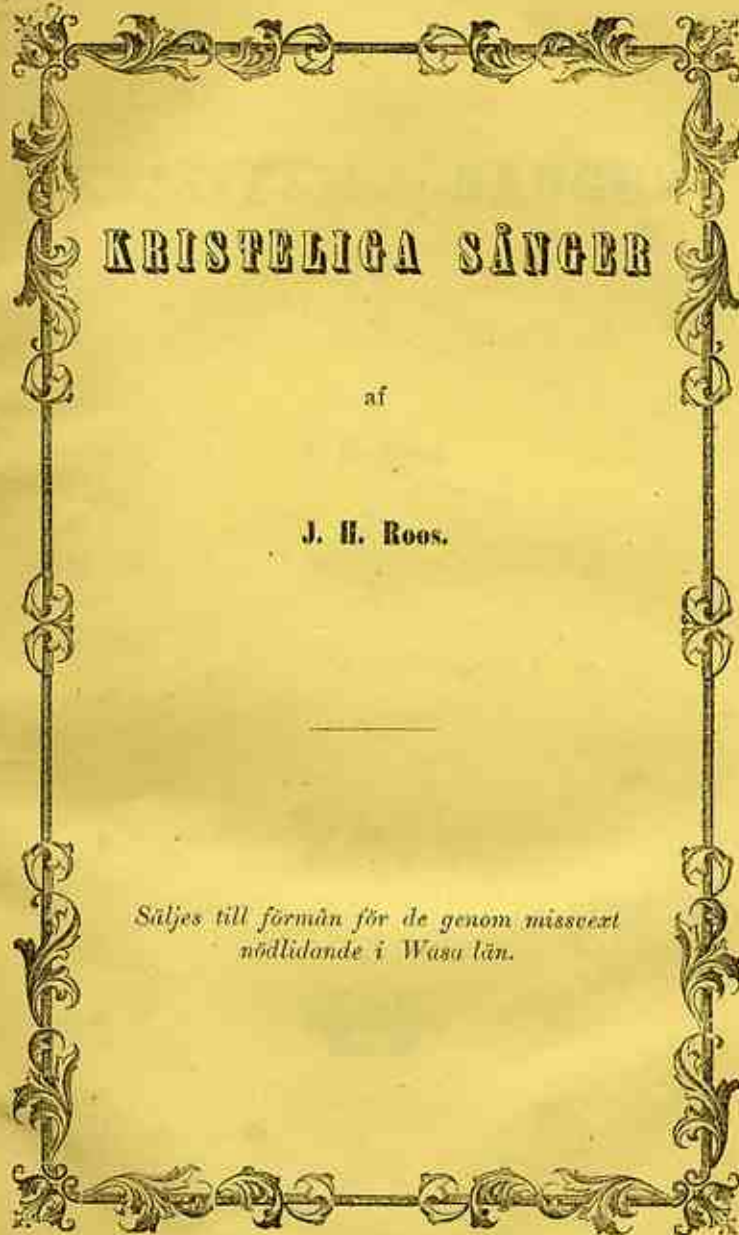

IV
Kapitel

Pris: 20 kop. str.

KRISTELIGA SÄNGER

af

J. H. Roos.

Säljes till förmån för de genom missvezt
nödlidande i Wasa län.

N 61

Kapsel

no 18

KRISTELIGA SÅNGER

af

J. H. Roos.

*Säljes till förmån för de genom missovert
nödlidande i Wasa län.*

WASA, 1862. HOS F. W. UNGGREN.

Gillas till tryckning. Åbo domkapitel, den 8 oktober 1862.

Enligt befallning:

A. J. Hornborg.

I. Sånger för åtskilliga själatillstånd.

1.

Mel.: Jesus är min hägnad.

1. Syndare, som trygger Din förhoppning bygger
På bedräglig grund, Märker ingen fara, Vill din bättring
spara Till en annan stund, Du ej ser hur mer och
mer Till förderf din väg sig böjer Medan så du dröjer.

2. Du om lifvet drömmer, Men dess väg förglömmar,
Går på dödens stig; Synd och verld du tjenar, Men
dock trotsigt menar Gud skall löna dig. Arma själ,
du liknar väl Den, som sofvande befinner Sig i hus,
som brinner.

3. Ack, hur snart kan hända Att din dag tar ända,
Slutas nådens tid; Hvem skall då dig frälsa, Hvem ge
lif och helsa I din sista strid? Ack, min vän, besinna
än, Medan du så sorglös hvilar, Tiden framåt ilar.

4. Jesus du ej känner, Är ej bland hans vänner
fast för dig han dött; Guds ord du föraktat, Jesu nåd
ej aktat, På hans kors dig stött. Så tänk på hur dig
lär gå, När du Herrans röst får höra: Kom att redogöra.

5. Allt hvad du bedrifvit, I Guds bok är skrifvet,
Intet lönligt är. Hvarje steg du tagit, Hvarje lust du
dragit, Allt är tecknad der. Herren skall din vandel
all Inför sig i ljuset ställa, Och din dom så fälla.

6. Än dock nåd kan vinnas, Saligheten finnas; Vakna
syndare, Låt ditt samvet tala, Uppstå ur din dyala
Och din fara se; Se och känn hur du i den Dig allt
mer och mer invefvat, Då i synd du lefvat.

7. Jesu röst nu ljuder, Frälsning åt dig bjuder,
Tag med tro den an; Vänd till Gud tillbaka, Synd och
verld försaka, Fly hvad hindra kan. Herrans råd är
nåd för nåd; Syndare, som nåden finna, Himmelriket
vinna.

2.

1. Hvi håller du, menniska, dock så kärt Det, som
förgängeligt är, Och glömmet det, som allena är värdt
Din omsorg och allt begär? Förgäter så himlen för
jorden.

2. Hvad hjälper dock om det här går dig väl, Och
du vet af ingen nöd, Om sedan du måste med kropp
och själ Förkastas i evig död? Visst har du då illa
sett för dig.

3. Ja, vore du ock på thronen höjd I ära och här-
lighet, Och lefde i ständig glädje och fröjd, Men utan
rättfärdighet, Hvad skulle allt detta dig båta?

4. Och vore din boning af skatter full, Af gods och
af egendom, Och egde du än all världens guld, Men
vore på nåden tom, Visst vore du blottad och fattig.

5. Den rikedom, ära och glädje, som Är jordisk,
försvinner all, Och fattig och naken, som hit du kom,
Ur verlden du vandra skall Den väg, som man går
endast engång.

6. Och har då ej Jesus blifvit din skatt, Rättfär-
färdighet, lif och frid, Så blir du i yttersta mörkrets
natt Förtappad till evig tid. O menniska, detta besinna!

7. All verlden och allt, hvad den lofvar stort, Är
idell fäfanglighet, Men den, som Guds faders vilja har
gjort, Förblifver i evighet, Och himmelens rike får ärfva.

3.

1. Säg, o själ, hvarpå du bygger Din förtröstning,
när Du, så säker, nöjd och trygger, Vagar lefva här? Vet
du visst att ock din stig Skall bli lyckosam för dig?

2. Har du nånsin noga pröfvat Målet för ditt lopp,
Arten af den tro du öfvat, Grunden för ditt hopp, Om
den ej skall svika då Du all världens väg skall gå?

3. Mången som om friden drömde I sin trygga ro,
Af sin starkhet sig berömde Och sin vissa tro, Tröst-
lös snart och utan mod Vid sin lefnads afton stod.

4. Derföre din väg ransaka Noga nu, o själ; Se
dig före, se tillbaka, Och bepröfva väl Om din tro ock
visst är den, Som är byggd på Frälsaren.

5. Om utaf hans blod du renad En ny menska är,
Om med Jesus du förenad Goda frukter bär, Om den
stig, hvarpå du går, Leder dig i Jesu spår.

6. Bed att Gud och sjelf dig pröfvar Och dig låter
se Om du någon falskhet öfvar Och villfarelse. Den
sig här bedrager, han Evtigt sen ej hjälpas kan.

4.

Mel.: Medan man lefver i verlden säll.

1. Härlighetens herre, himmelens Gud Har sjelf oss
gifvit sitt ord, sina bud, Dem tillhör oss alla betrakta.
Ej finnes så gammal, icke så ung, Ej rik eller fattig,
slaf eller kung, Som ostraffad dem kan förakta. O
menniska, o menniska, För Herrans vrede dig akta.

2. Ty Gud ej anser människors person: Tiggarn i
sin koja, fursten på thron, Skola begge af honom
dömas, Och hvardera efter sin gerning få, Den Gud
väl vet och har reda uppå, För hvilken ej något kan
gömmas. O syndare, o syndare, Då skall ock du icke
glömmas.

3. Ej öppnas himlens port för hvar och en, Som
herre ropat, Men varit för sen, Guds faders vilje till
att göra. Ej skänkes det eviga lif som lön Åt syndens
trälar för en tvungen bön, Ej för det att de buden
höra. O menniska, o menniska, Hvart skall väl din
väg dig föra?

4. Besinna att snart, ja denna minut, Kan Gud dig
kalla och dagen ta slut, Och nådatiden nå sin ända;
Hvad då är förloradt, ej vinnes mer, Hvad glömdt och
ogjordt, ej någonsin sker; Din själ, hvart skulle den då
lända? O syndare, o syndare, Fördröj ej till Gud
dig vända.

5. På hjertat lägg Guds heliga hot, För honom dig böj i upprigtig bot, Vänd dig snart ifrån synder alla; Gå längre ej fort på förderfvets stig. Låt intet hindra och afhålla dig Till Frälsarens fötter att falla. O menniska, o menniska, Du troget Jesus åkalla.

5.

Mel.: Min själ och sinne låt Gud råda.

1. Jag tror på Jesus, så du säger; Hur väl om så i sanning är, Ty tron de största löften äger, Ja, vid sig sjelf vår Herre svär. Att tron på honom salig gör, Och lif och frälsning med sig för.

2. Du tror på Jesus; tron förenar Med honom, som den verkat har; Med Jesu blod den hjertat renar, Och syndens lif och makt förtar. Den tro, som sådant ej förmår, I sjelfbedrägeri består.

3. Att tro på Jesus, det betyder, Att ett nytt kreatur man är. Som mer ej världens lustar lyder, Men korset efter Jesus bär. Om ej din tro af sådant vet, Är den ej tron till salighet.

4. Om tro du talar; visa denna Med gerning, ej med orden blott; Af frukten vill man trädet känna, Om det är ondt, om det är godt. Tro, som ej kärlek för med sig, Kan aldrig, aldrig frälsa dig.

5. Du tror på Jesus; tron skall öfvas I tålmod, i kamp och strid, Den måste luttras, måste pröfvas, Och har i Jesus blott sin frid. Den tro, som vet af endast ro, Är säkerhetens döda tro.

6. Du tror på Jesus; eftersinna Om denna tro och skall bestå, När du din lefnads qväll skall hinna, Vid evighetens portar stå. Ack ve, om först i denna stund Din tro befinnes sakna grund.

7. Gud, utransaka mig och pröfva, Och lär mig se min väg och stig, Att jag må ingen falskhet öfva, Med fåfängt hopp ej dåra mig; Men tro på dig till evigt lif, O lifvets herre, Jesu, gif.

6.

Mel.: O evighet, din längd mig fast förskräcker.

1. Upp syndare, nu är ej tid att dröja, Att längre sig i köttslig ro förnöja: Allt skyndar sig, allt hastar bort och du I syndens dvala hvilat vill ännu.

2. Hvertenda steg, som du i lifvet tager, Dig närmare din lefnads afton drager. För hvarje dag, hvar timme, som förgår, En timme mindre för dig återstår.

3. Din nådatid står ej i dina händer, Den rastlöst flyr, men aldrig återvänder, Den skyndar sig mot evigbeten bort, Den dyrbar är, men flyktig, oviss, kort.

4. O, hvarför vill du då din bättring spara, Och om din frälsning obekymrad vara? Hvar dag du går din egen graf förbi, Och vet ej när du faller deruti.

5. Hur grutligt om, när världen all försvimmer, Vid evighetens öppna port du finner Allt ogjordt, allt försummadt, då ej mer Gud tid till återgång och bättring ger.

6. Så upp då själ, ej längre dig besinna, Än är det tid, än kan du frälsning finna. O Gud, oss fatta med din nådeshand, Och sönderslit du syndens starka band.

7.

Mel.: Jesus är mitt lif och helsa.

1. Under vandringen i världen Du en gäst och främpling är, Ej ditt rätta hem är här: Bäst det är så slutas färden, Evigheten öppnar sig; Vandringsman hvad ger han dig?

2. Ack, du söker här din himmel, Ej af någon bättre vet; söker frid och rolighet Midt i denna världens hvimmel, Hvarest vexla sorg och strid. Vandringsman, betänk din frid.

3. Du en skugge efterjagar, Gripa vill ett flyktigt sken, Som bedragit mången ren; Så förspillas år och dagar, Som du ej kan återfå. Vandringsman, hur skall dig gå?

4. Ungdom, rikedom och fågning, Årans glans och nöjets rus Äro såsom vindens sus, Som en vacker bild, en hägring, Hvilken synes och förgår, Utan frukt och utan spår.

5. Lifvets allvar du förglömm, Gör ett skämt, en lek deraf, Och, som om du sjelf dig gaf Lif och allt, du dig berömm, Och likväl är allt ett lån, Som skall tagas dig ifrån.

6. Ett är nödigt, Herren säger, Ett din omsorg värdigt är, Att du Jesus känna lär, Nåd och frid i honom äger, Har i Gud din far och vän, Och din skatt i himmelen.

7. När din vandrings mål du hunnit, Frågas ej hvad härligt, stort Du för världen ägt och gjort; Men om du det ena funnit, Som dig ensamt frälsa kan; Glöm ej detta, vandringsman.

8.

Mel.: Läf, pris och tack ske dig o fader käre.

1. Säg själ, hur tänker du rättfärdig blifva, Då du ej synden vill ifrån dig drifva? Hur tänker du att inför Gud bestå, Då du allt fort på dödens väg vill gå?

2. Ej hjälper det att blott sin synd beklaga, Ej kan man Gud med goda ord bedraga, Ej ursäkt gäller inför den, som ser Ut ditt hjertas mest fördolda ner.

3. Ej utom lifvets väg kan lifvet finnas, I ondskans tjänst kan Guds nåd aldrig vinnas, På orättfärdighetens mörka stig Guds kärlek icke låter finna sig.

4. Du hoppas frid, det hoppet måste svika Dem, som från fridens Gud och fader vika; Du tänker ingen nöd i evighet, Och skyndar till en ändlös uselhet.

5. Nej vänd ännu af hjertans grund tillbaka, Och lär dig synd och verld att rätt försaka, Och fly till nådstolen medan än En trogen bön kan bäras inför den.

6. Nu kallar Herren, nu är tid att höra; Dig söker han och vill tillrättaföra. Förhårdar du ditt hjerta nu som förr, Så sluts kanske för evigt nådens dörr.

9.

1. O Herre Gud, ho är, som tror Din vrede, att den är så stor, Att den så häftigt lågar? Hvem är, som hjertligt fruktar dig, Och för din vilje böjer sig, Och efter den blott frågar?

2. Man offrar själ och hjerta åt Flärd, vällust, rikedom och ståt, Och dig, min Gud, förglömm; Sin synd och orättfärdighet Med fagert sken af gudlighet Man pryder och förgömm.

3. För hög, för rik, för lärd, för from Att öfva äkta kristendom, Man sig med namnet nöjer; Men fordras det ibland att man Som kristen synes för hvarann, Straxt skrymtaren sig röjer.

4. En suck, som ej från hjertat går, Ett gudligt ord, en konstlad tår Då skola vittne bära, Att man visst ej är utan gud, Om äfven med hans ord och bud Man ej vill sig besvära.

5. Men Herre, du som vet och ser Allt sådant och ännu långt mer, Ej efter rätten handla. Upplys oss väl, att vi ej så I blindhet Herrans fruktan må Till skrymteri förvandla.

6. Gif ordet kraft, din Anda sänd; Gör synden uppenbar och känd, Att vi den rätt må frukta; Men tänk ock på din godhet all, Som varit har, som blifva skall, Om du ock nödgas tukta.

7. O Jesu ej din förbön spar, En medlare och ett försvar Är du ju för de arma. O bönen Ande, bed ock du, Gud fader ville sig ännu Utaf sin nåd förbarma.

10.

Mel.: Läf, pris och tack ske dig, o fader käre.

1. Vänd om, vänd om, ännu kan lifvet finnas, Än nåd och frälsning genom Jesus vinnas, Ännu vill Herren skänka dig sin frid; Vänd om, ty än du äger nådatid.

2. Hvert fjät du än på syndavägen tager, Allt närmare förderfvets brant dig drager, Der bön ej hörs, ej bättring hjälpa kan. Vänd om, vänd snarligt om, o vandringsman.

3. Låt det ej dära dig att många andra, Ja, att de fleste samma vägen vandra Som du; ett vittnesbörd det endast är, Att det är vägen, som till döden bär.

4. Ej mängden hjälper, ej den kan bevara För döden, ej för dig i domen svara, Der hvar skall göra räknenskap för sig. Vänd om, låt mängden ej förvill dig.

5. Låt det ej hindra dig om ej en enda. Vill följa dig, Vill sig till Herran vända; På lifvets väg du sällskap hafva skall Med Herren Jesus och hans helgon all.

6. Ej till en annan tid din bättring spara, Ho vet om det ej då för sent kan vara? Nu kallar Herren, nu det heter kom. O syndare, o vandringsman, vänd om.

11.

1. Kära själ på vägen akta, Snart du kan till målet hinna; Eftersinna och betrakta Hvar du skulle då dig finna. En väg för till himmelen, Vandrar du ock nu på den?

2. Den är smal och intet äger Den som köttet kan behaga; Trång dess port, så Jesus säger; Många derom miste taga. Få den finna; lif och frid Vinna de till evig tid.

3. Men på breda vägen vandra Många fattiga och rika, Därar, visa om hvarandra, Ringa, mäktiga tillika. Alla ha de den så kär, Men till evig död den bär.

4. Ej utaf en slump, ett öde Någon tränga porten finner, Aldrig den i synden döde Till Guds rike ingång vinner. Bedja, söka, klappa bör Den ej vill bli utanför.

5. Skaffa då med flit och fruktan Att du måtte salig blifva; Låt Guds mildhet, låt Guds tuktan Dig till daglig bättring drifva. Skynda dig, du ej förut Vet när vägen når sitt slut.

12.

1. Hvad är det, min vän, hvaröfver Du så högt berömmar dig, Du, som hvarje dag behöfver Att Gud skall förbarma sig Öfver dig och icke tänka På din synd, men nåd dig skänka?

2. Hvad har du, som ej blef gifvet Dig utaf Guds godhet blott? Kropp och själ, ja, själfva lifvet. Allt af Herrans hand du fått: Helsa, krafter, gods och häfvor Äro endast Herrans gåfvor.

3. Du i högmod vill berömma Dig af det, som är ett lån. Stolt förhäfva dig och glömma Gud kan ta dig

allt ifrån. Vet du hvad din del då blifver? Synden och den lön han gifver.

4. Att hvar man må dig beprisa Söker du af allo makt, Gör ditt bästa för att visa Fågring, ståt och klädeprakt. Gå till dina döda fäder, Och betrakta deras kläder.

5. Sminkad dygd och verldens seder, Rikedom och öfvermod, Af allt detta du bereder Äran, som du håller god. Men när du ur verlden träder, Återstå dig fyra bräder.

6. Då ej frågas om du sutit Högt uti berömmelse, Men om Jesu nåd du njutit Som en fattig syndare, Om ock Herren Jesus känner Dig som en bland sina vänner.

7. Gud ej stora sinnen lider; Högmod före fallet går. Herren mot de stolta strider; Nåd blott ödmjukheten får. Den sig djupt för Herren böjer, Han i sinom tid upphöjer.

13.

1. Verldens lust och löje Dära mången man, Att han finner nöje Der långt heldre han Borde sörja, klaga, Och sig undandraga Fortaste han kan.

2. Verldens bästa seder Syfta deruppå, Att hon pris och heder Deraf hafva må. Under dem hon gömmer Sig och nöjd förglömmer Att hon skryntar så.

3. Låt dig ej bedraga Af en målåd dygd, Som, för att behaga, Döljer skam och blygd. Hur dess sken än strålar, Lögn den vackert målar, Och på svek är byggd.

4. Verlden gerna tänker Att hon tjänar Gud, När hon stundom skänker Örat åt hans bud, När hon knäpper händer Och sin tunga vänder Till ett böneljud.

5. I det onda ligger Hon, och ligga vill, Om en sällhet tigger, Som ej finnes till, För densamma strider, Mödar sig och lider, Kommer ej dertill.

6. Lär dig då försaka Rätt den falska verd; Se dig ej tillbaka Efter hennes flärd. Vill hon from ej blifva, Skall Gud henne gifva Det, som hon är värd.

7. Men ett lif, som blifver, Frid, som evig är, Af sin nåd Gud gifver Den, som synden här Angrar och begråter Och med tro förlåter Sig på Jesus kär.

14.

1. Si, Gud har skapat människan Hans beläte att vara, Och ingen skänk och gåfva han För henne velat spara: Dess själ och kropp så vill försett, Förnuft och lemmar, allt beredt Och visligt sammanfogat.

2. Åt henne Gud det löftet gaf, Att allt hvad hon kan skåda, Får hon sig göra nytta af, Och öfver jorden råda. Allt hvad som under himlen är, Hvad vattnet föder, jorden bär, Gud lagt i hennes händer.

3. Men ej till missbruk Herren Gud Oss gifvit sina häfvor; Han varnar alla i sitt bud Att nyttja så hans gåfvor, Att de må honom ära ge, och själve få välsignelse För sig och för sin nästa.

4. Dock jemmer, hur uti vårt land Man Herrans bud föraktar: Man lägger på sin lust ej band, Ej tukt och blygsel aktar. Hur mången kristen menska går I rus och villa år för år, Osjälig mer än djuren.

5. Ej vett och blygsel råda mer Der fylleriet öfvas; Allt mer och mer man sjunker ner, Förnuft och sinnen sövas, Och fattigdom och uselhet Och ofrid, agg och all förtret Ej länge uteblifva.

6. Hur mångot lif så oförsett Blef spildt i rus och villa; Hur mången har man hört och sett Sin välfird så förspilla. Der dryckenskap tar öfverhand, Förderivas snart så stad som land Och syndamättet rågas.

7. Hur grufveligt när barnen se Föräldrar och de gamla, Som borde godt exempel ge, I rus och yra famla, Snart välja de då samma strät, Och unga, gamla följas åt Till evigt ve och pina.

8. Besinna syndare, nu väl Hvarthän du dig vill vända. Om Gud nu toge bort din själ, Hvart skulle du då lända? O Gud af din barmhertighet, Gif nåd till bättring, vaksamhet Att undfly evig fara.

15.

1. Blinda verld, du ser ej hvem Du uti din ondska hädar, När du Herrans trogna smädar, Hänar och be-ljuger dem, Och derunder håller för Att en tjänst du Gudi gör.

2. Arma verld, du icke vet Hvem det är, som tun-gan driver, Retar dig till sådan ifver, Tänder upp fi-entlighet Mot de stilla, trogna få, Som i Jesu fotspår gå.

3. Ona verld, du icke ser, Medan du i mörkret fam-lar, Hvilken vredeseld du samlar Öfver dig allt mer och mer Med den fiendskap du här Mot Guds barn och vänner bär.

4. När du med förakt och hot, Spe och hån dem öfverhöljer, Jesus är det du förföljer, Honom strider du emot, Skall han aldrig hämna sig? Ack, förrän du väntar dig.

5. Ve, om du får se försent Hur din ondska dig bedragit, Hur du onda vägar tagit, Hvilken förste du har tjent; Då i evigheter all Lön som han du njuta skall.

6. Döda verld, vak upp i tid, Medan bättring än får göras, Och en trogen bön kan höras, Uppstå och be-tänk din frid, Medan nådastolen än Jesus är för syndaren.

16.

1. En fattig syndare jag är, Som ingen fromhet ä-ger, Det ordet du på tungan bär, Men vet du hvad du säger? En syndare är dödens man, Som utan nåd ej räddas kan.

2. En syndare du säkert är, Har varit och skall bli-va, Men är det äfven ditt begär Att synden från dig drifva? Är det ej så, din dom du fällt, Då du bland syndare dig ställt.

3. En syndare du vara må, Det kan du ej fördölja, Men när du dig bekänner så, Bör äfven bättring följa; Förutan den, bekännelsen Förräder endast skrymtaren.

4. Har syndens kändedom dig gjort Om frälsning rätt förlägen, Har du Guds tuktsans ris förspört, Och söker du den vägen, Der nåd kan fås för synd och brott? Är det ej så — du skrymtar blott.

5. Bekännelsen är god, men kan Ej Herren Gud behaga, När i sitt hjertas falskhet man Vill tröst sig deraf taga. Betänk att Gud till hjertat ser, Och bed att han sitt ljus dig ger.

17.

Mel.: Min själ och sinne, låt Gud rädda.

1. Vill du, o människa, besinna Din syndaskuld, hur stor den är. Vid Jesu kors du det skall finna, Den tydligt står att läsas der: Det är ju dina synders last, Som fäst Guds Son på korset fast.

2. Vill du Guds vredes eld beskåda, Och nåds och kärleks låga se, Vid Jesu kors du finner båda, Der lika klara stråla de. Guds kärlek sände sonen ned, Hvad vi bordt lida, sjelf han led.

3. Då Gud ej kunde Sonen skona, Som världens skuld och syndar bar Att Gud med syndare försona, Se då hur sträng hans vrede var. Har farska trädet brunnit så, Hur lär det då de torra gå?

4. Den starke hjelte klagar, qvider, Och svettas blod i ångst och nöd. Och lifvets herre döden lider Att frälsa oss från synd och död. Så lär dig frukta, hata, sky All synd och den med allvar fly.

5. Ty ej blef Jesu offer gifvet Till ondskans stöd och hyende, Ej heller skänks för hans skuld lifvet At syndens trogna tjenare. På orättfärdighetens stig Ej Jesu offer angår dig.

6. Men när din syndaskuld dig plågar, Och du ej vet dig tröst och råd, När du med hjertans oro frågar: Hvar skall jag finna hjälp och nåd, Si Jesus, si Guds dyra lam För din skuld fäst vid korsets stam.

7. För skuld och brott han nåd dig skänker, För orenhet rättfärdighet; För hans skuld Gud ej mera tänker Uppå din synd i evighet. Huns smälek, plågor, sår och blod, De äro dig en lösen god.

8. Pris vare dig, o fader käre, Pris vare dig, o Jesu Krist; Din Andes nåd du oss beskäre Att tro på dig i all vår brist, Och vandra i din viljas lag, Och bära korset hvarje dag.

18.

1. Gör bättring, himmelriket är Oss kommet ganska nära, Det budskap Jesus sjelf oss bär, Så hans

apostlar lära. Gör bättring och Guds löfte tro, Så får du evig frid och ro.

2. Gud världen älskade alltså, Att Sonen sjelf han sände På det han henne fria må Från jemmer utan ände. Att frälsa, ej att döma han I världen kom, sann Gud och man.

3. Nu den, som tror på honom, skall För döden lifvet ärfva; Hans synd i evigheter all Ej honom skall förderfva. Ty Jesus Kristus frälsaren Ar lösepenningen för den.

4. Si, Jesus här på jorden var Bland människor Guds boning. Han alla världens syndar bar, Beredde så försoning Att Fadren nu för Sonens skuld Mot syndare kan vara huld.

5. Nu Gud förmanar hvar och en, O själ, låt dig försona Med mig, Som är försonad ren, Och vill dig gerna skona, Lägg bort din fiendskap mot mig, Som först så hjertligt älskat dig.

6. Fördröj då ej, o syndare, Att till din Gud dig vända; Sjelf vill han dertill kraft dig ge Och dig sin Anda sända. Omvänd mig, Gud, så varder jag Omvänd; oss alla till dig drag.

19.

1. Vid den helga stadens port Jesus bittra tårar fällde, All dess herrlighet ej gällde För hans skarpa öga stort: Åra, makt och rikedom, Som en rök, en skugge tom, Sig för honom ställde.

2. Jesus gret, förty han såg Att hans egne icke kände Hvad till deras välfärd lände, Såg hur tjockt ett mörker låg Öfver Herrans folk och stad, Der man söker, fri och glad Från sin Gud sig vände.

3. Jesus när dig, syndare, Mången gång sig låter finna, Söker att ditt hjerta vinna. Vill sig sjelf i byte ge, men hvad skådar han hos dig, Måste han beklaga sig, Och hans tårar rinna?

4. Ack, betänk hur dyrt din själ Inför Jesus aktad blifvit: Lif och blod och allt han gifvit Att det må gå henne väl, Och hon njuta få Guds fred: Om sin kärlek har han med Blod och tårar skrifvit.

5. O, så låt ej Jesu nåd Dig förgäfvets bjuden vara; Se din synd och känn din fara, Samt Guds kärleksrika råd Om din frälsning och din frid. Nu är salighetens tid, Ej din bättring spara.

20.

Mel: Himmelriket liknas vid tio jungfrur.

1. Hvad gifver du Jesus för allt hans besvär, Hans arbete, ångst och möda? Hur tackar du den, som dig hade så kär, Att han lät för din skuld sig döda? Hvad får han af dig för allt detta?

2. Ej guld eller skatter som lösen han gaf Att fria din själ ifrån nöden, Då du, som den uslaste syndenes slaf, Var såld åt den eviga döden, Ej sådant han af dig begärar.

3. Sig sjelf har han gifvit, sitt heliga blod Han låtit på korset utriima, Då han i ditt ställe som löftesman stod Att du skulle salighet vinna; Han gifvit sig sjelf till din egen.

4. Nu vill han att du ock dig sjelf måtte ge Till egen åt honom allena, I honom din herre och frälsare se Och honom tillbedja och tjena Och evigt förbli i hans rike.

5. Min son och min dotter, gif hjertat åt mig, Låt dig mina vägar behaga, Se det är den gåfva han fördrar af dig, Det offer han gerna vill taga, Ditt arma, ditt fattiga hjerta.

6. Sitt ljus och sitt lif, sin rättfärdighets skrud Dig deremot vill han ikläda, Med hvilken du kan för rättfärdige Gud Med tröst och med tillförsigt träda, Och ingå i himmelens rike.

7. Så vägra då icke hvad Jesus begär, Betänk hvad af dig han förtjenar, Och huru det endast din salighet är, Som Herren åsyftar och menar. O Jesu, anamma mitt hjerta.

21.

1. Låt upp, låt upp, o syndare: Ditt hjertas dörr gör hög och vid, Ty Jesus sjelf, din frälsare, Med all

sin nåd nu står dervid; Han ropar dig, han klappar på, Ack, skynda dig att öppna då.

2. Ren länge nog din Herre stått Och fäfängt sökt ett rum för sig; Ren alltför länge du försmått Den salighet han bjuder dig. Vill du han skall ej från dig gå, så skynda dig att öppna då.

3. Nu är den tid i hvilken du Blir sökt, o, att du kände den! Kanske en annan tid ännu Du fägängt söker frälsaren Vid nådens evigt stängda port; Så öppna nu ditt hjerta fort.

4. Tänk hvad du utan Jesus är, Ett vredens barn, en syndens träal, Som ren din dom inom dig här Till evig död för kropp och själ. Dock än kan nåd för rätten gå. Så skynda dig att öppna då.

5. Ej högre gäst, ej bättre vän, Ej ädlare du finna kan På jorden och i himmelen An Jesus, sammer Gud och man. Har du förskjutit honom förr, Så öppna nu ditt hjertas dörr.

6. O Jesu Krist, du nådens elf, Som ej din kärleksfullhet spar, Ej jag, men du, o Herre sjelf, Mitt hårda hjerta öppnat har; Så kom nu in och hos mig blif, Mitt ljus, min frid, min kraft, mitt lif.

22.

1. Hörer härtill unga, gamla, Jesus vill er alla samla Som en herde sina får. Höga, låga, arma, rika, Jesus älskar alla lika, Vill att ingen vilse går.

2. Alla köpte han till sina Med sin död, sin blod och pina, Alla vill han frälsta se. Ej så usel finns på jorden, Ingen så förtappad vorden, Som han vill till spillo ge.

3. Syndens uppenbara träalar, Verldens ärbart fromma själar, Jesus söker efter er; Trötta, sargade och arma, Han vill gerna sig förbarma, Si han söker, ropar, ber.

4. Hvert du helst i verlden vänder, Jesus räcker sina händer Än med kärlek efter dig, Vill dig ur förderfvet taga, Till sin egen hjord dig draga, Leda dig på lifvets stig.

5. Ja min själ du är ju bjuden Af den rike, gode

Guden Till hans nåds delaktighet. Verlden många hinder ställer, Men besinna att det gäller Ewig t lif och salighet.

6. Herre, se i verdens öde Vilsegångne, sjuke, döde Äro många, som du köpt; Låt din milda röst då höras, Att de måtte återföras, Som från dig, sin herde, löpt.

7. Gode herde, Jesu Kriste, Du den förste och den siste, Som sitt lif för fären gaf, Till din färahjord oss kalla, Med din röst församla alla, Led oss med din käpp och staf.

23.

1. Om syndare, du höra får En vänlig röst dig ropa an, Om någon vid ditt hjerta står Och klappar som en utstängd man, Så skynda dig att öppna då, Så kan till gäst du Jesus få.

2. Ej som en tjuf han komma vill, Som tyst i mörkret smyger sig; ej list, ej våld han brukar till Att kunna slippa in till dig; Nej, som en fattig vandrare, Så plågar Jesus sig bete.

3. Låt upp, låt upp, Det är din vän, Som rum och ro hos dig begär. Han klappat förr, han klappar än, Han håller dig så hjertligt kär. Han kommer nu att lif och ljus Upptända i ditt hjertas hus.

4. Nog länge ren han ute stått Och fäfängt klappat, ropat, bedt; Nog länge ren du har försmått Den, som sitt lif för din skuld lät. För andra nog du öppnat har, För Jesus dörren tillstängd var.

5. Så öppna nu, det är din Gud, Din frälsare, som derom ber, Han, hvilkens blotta ord och bud Dig kunde slå till jorden ner, Han, som har makt och herrlighet, Dig söker och din salighet.

6. Låt upp, han frälsning med sig för, Och mättar på ett himmelskt vis, En nattvard han med själen gör, der sjelf kan är den bästa spis. Vill du se öppen himlens port, Så öppna nu för Jesus fort.

24.

Mel.: Ack, hvad skall jag dock begynna.

1. Ack, hur blind har jag ej varit, På förderfvets vägar gått, Och Guds nådesröst försmått; Jag har mycket vilsefarit, Trott mig vara from och god, Syndat med ett lustigt mod.

2. Synden jag till namnet kände, Tänkte aldrig rätt derpå Hvad på synden följa må; Helt belåten mig bekände För en fattig syndare Och med tungan skrymtade.

3. Nådens ord och Jesu lära Till lösaktighet jag drog, Tyckte mig ha gjort allt nog För min frälsning och Guds ära. Då jag stundom prydde mig Med ett sken af gudelig.

4. Jag har svårt och länge syndat, Men min syndaräkning glömt, Och om idel oskuld drömt; Helt förmerkad har jag skyndat Till en utsäglig nöd Och en säker, evig död.

5. Men min Jesus, rik af nåde, Kunde ej min jemmer se, Utan att sin nåd bete; Han har visat mig min våde, Ryckt mig med sin starka hand Såsom utur eld en brand.

6. Nu ett djup och höjd jag skådar Af all orättfärdighet, Synder och fördömlighet. Lagen dom och död mig bådär; Jag mitt syndamått här fyllt, Och Guds vrede vil förskyllt.

7. Men ifrån Guds hjerta talar Evangelium om nåd Och Guds kärleksrika råd Än min sorgsna själ hugsvalar: Jesus har också för mig Som Guds lamma uppoffrat sig.

8. Jesu, i din död och pina Jag mitt lif och frälsning ser; Låt mig aldrig glömma mer Nåden din och synder mina. Tag mitt hela hjerta in Till din boning, Jesu min.

25.

Mel.: Himmelskräket liknas vid tio jungfrur.

1. För hvem skall jag klaga min jemmer så svår? Mig synderna gnaga och trycka. Min hydda den lutar, kring graiven jag går, Snart döden i den skall mig rycka. Hvar stund han mig närmare nalkas.

2. Jag tänkte, som andra, än har jag väl tid Rättfärdig och gudelig blifva. Jag samvetet söfde och gjorde mig frid, Och passade på att fördrifva Hvert allvarsamt intryck och tanke.

3. För omsorg om kroppen min fattiga själ Jag glömde, likt mängden af andra. Jag tyckte mig klok då mig lyckades väl Guds ord och hans gerningar klandra, Jag vänner mig dermed förvärfde.

4. Hvem hjälper mig nu? Ibland vännerna är Ej en som kan frälsa ur nöden. All klokhet och konst äro fäfänga här, De kunna ej bortskrämma döden. Allt fort han mig närmare träder.

5. Jag hör dock en frälsare gifves ännu För syndare stora och svåra, Det är Herren Jesus; af kärlek han ju Sig utgaf för synderna våra. O Jesu, var det ej för mina?

6. Du Herre, som jag ända hittills har glömt, Hvars vägar och ord jag har lastat, Du har ju min dödsdom ännu icke dömt, Och ej mig för evigt förkastat; Misskunda dig öfver mig arma.

7. Betungad af skuld och af blygsel och skam Jag påkallar nåden allena, På den blott jag hoppas, på den går jag fram, Blott den kan mig hjälpa och rena, Och gifva mig lif uti döden.

8. Förherrliga, Jesu, ditt namn uppå mig Igenom att nåd mig bevisa, Så får, som ditt saliga byte, jag dig I evighet lofva och prisa I nya Jerusalem, amen.

26.

Mel.: Ack, hvad skall jag dock begynna.

1. Gud, min Gud, hvem skall jag klaga All den nöd, som trycker mig, Och till hvem, om ej till dig, Skulle jag min tillflykt taga? Jag har brutit dig emot, Och jag faller dig till fot.

2. Synder som jag fordom öfvat Utan fruktan, utan skam, Träda nu i lhuset fram. Fäfängt har jag mig bedöfvat: Samvetet blott destomer Förebräelse mig ger.

3. Jag har väl din vilja vetat, Men ej derom brytt mig stort, Blott min egen vilja gjort; Med mitt före-

döme retat Mången själ att, liksom jag, Öfverträda, Gud, din lag.

4. Ofta jag din stämman hörde: Syndare, vänd om ännu, Till förderivet löper du. Ack, din nåd mitt hjerta rörde, Men jag skyndade igen Att förhärda mig mot den.

5. Nu din stränga lag mig faller, Samvetet mig klaggar an, Ropar jag är dödens man; Ingen ursäkt mera gäller. Hvad jag gör och hvar jag är Jag min dödsdom med mig bär.

6. Gud, som hittills mig har sparat Af din stora tålsamhet, Du, som all min jemmer vet, Och mig den har uppenbarat, Fader, efterskänk min skuld, Var i Jesu namn mig ludd.

7. Låt din nåd af synden rena Mig i Jesu Kristi blod, Gif nytt hjerta, håg och mod Att dig rättsligt kunna tjena. Fader, på din godhet tänk, Och af nåd din nåd mig skänk.

27.

Mel.: Ack Herre, straffa icke mig.

1. Gå Herre, ej till doms med mig, Bland lefvande du finner Rättfärdig ingen, inför dig Allt vårt beröm försvinner. Hvem skulle ock för dig bestå, Om du till rätta ville gå, Tillräkna honom synden?

2. Ej hjälper det sin synd och skam För dig, o Gud, att gömma, Ej någon ursäkt bära fram, Ej att sin skuld förglömma. För dig är allting uppenbart, Du ser ock det fördolda klart, Och hjertats djup ransakar.

3. Ty vill jag, fast med blygsel stor, Mitt elände bekänna: I mig blott synd och ondska bor Från fordom tid till denna: Din vilje har jag vetat, men Dock gjort och vaudrat tvärt mot den Och följt mitt hjertans lustar.

4. Jag syndade med trotsigt mod Förutan skam och fruktan, Och höll mig dervid alltför god Att akta på din tuktan. Jag lifvet såg blott som en lek, Och hjälpte mig med lögn och svek Mot samvetets bestraffning.

5. Nu hvad du sjelf, o Gud, oss lär, Står i mitt hjerta skrifvet, Att lön för synden döden är, Men så

är ju ock lifvet Din gåfva genom Jesus, så Du äfven sagt, och jag derpå min tro och tröst vill bygga.

6. Ja, jag vill ej fördröja mer Att tröstligt till dig träda, Och fast blott synd och död jag ser, I hoppet ren mig gläda Att du ditt ord ej bryta kan, Men skall med nåd mig taga an För Jesu död och pina.

28.

Mel.: Jesus är mitt lif och helva.

1. Låt oss bedja och åkalla Herren Gud, vår skapare, Som i nåd till oss vill se; Låt oss ödmjukt nederfalla, Lof och ära honom ge, Som är mild mot syndare.

2. Sänd o Gud, din helga Andä Att han nådigt blir oss när, Rätta bönekonsten lär. Ja, din suck med våra blanda, Lifva du vår själs begär, Du, som bönens Andä är.

3. Milde Jesu, för din ära, För din död och pina, för Jesus-namnet, som du för, Värdes våra böner bära Inför Fadren, detta gör Att han nådigt oss bönhör.

4. Vi ha syndat; dig förbarma, Gör din godhet uppenbar, Och oss mild och nådig var. Jesu, tänk uppå oss arma, Du, som våra synder bar, Och oss dyrt igenlöst har.

5. Gör oss fria, gör oss rena, Gjut din frid uti vårt bröst, Var vår tillflykt och vår tröst, Vår rättfärdighet allena. Jesu, lyssna till vår röst, Du, som har oss återlöst.

29.

1. Han kommit, han som komma skull', Guds Son, af nåd och sanning full, I världen uppenbarad. I honom all Guds fullhet bor, Och gudoms makt med kärlek stor I honom finnes parad.

2. De blinde se, De halte gå, De döfva öron hörseln få, Spetelske blifva rena. Ut drifts de onda andars tropp, De döde stå ur grafven opp. Det gör hans ord allena.

3. Han hjertligt mild och ödmjuk är, Sitt evangelium han bär Till fattiga och arma. Han dem så vänligt talar till, Han kallar, bjuder, nödgar, vill Sig öfver dem förbarma.

4. Han är oss när, på hjertats dörr Han klappar nu såväl som förr, Och lif och frälsning bjuder: Låt upp, o syndare, för mig, Jag medför salighet för dig; Så mildt hans stämma ljuder.

5. Och äger du väl hjerta då Att låta honom ute stå Och fåfängt klappa, kalla, Han, som din synd uppå sig tog, Förnedrad, smäddad, led och dog För dig och för oss alla.

6. Nej, öppna snart, dig ödmjukt böj, Gör dörren vid och porten höj, Ty Gud vill hos dig blifva. Han, som har makt och herrlighet, Försmär dock ej din uselhet. Men vill sig sjelf dig gifva.

7. Gif akt, ty Jesus kommer nu, Försumma ej att öppna du, Han söker sina vänner. En annan gång han låter se Sig som all verdens domare; Väl dem, som då han känner.

30.

Mel.: Min själ och sinne, låt Gud råda.

1. Du sorgsna själ, hvi vill du dröja Att vända till din Gud igen, Och ödmjukt dig för honom böja? Besinna dock, han är din vän, Som kallar dig, som ropar kom, Och vill att du skall vända om.

2. Har länge ren du dig belastat Med skuld, som icke räknas kan, Si, Gud har verdens synder kastat På Jesus, samner Gud och man. Du ock en del af världen är, Och Jesus verdens synder bär.

3. Om, en förlorad son, du brutit Emot din faders helga bud, Det blod, som blef på korset gjutet, Försonar syndare med Gud: Om du till Gud din tillflykt tar, Du finner en barmhertig far.

4. Du värdighet ej hos dig finner, Ej något som dig tröst kan ge; För Gud all värdighet försvinner, Men Jesus undfar syndare, Som sakna tröst och hjälp och råd, Och bygga endast på hans nåd.

5. Du bjuder till att synden döda, Och si, han lever desto mer; Du gör dig mycken fåfång möda, Som sänker dig i träldom ner; Ty utan Jesus du förmår Allsintet, såsom skrifvet står.

6. Si, Jesus väntar att du ärar Med tro det stora namn han för, Ej annat han af dig begärrar, Ej annat dig rättfärdiggör; Men nåd och lif och ljus och ro Du får i Jesu Kristi tro.

7. Övärdig, oren, skuldbelastad Till nådastolen skynda dig, Der blef ej någon än förkastad, Som verkligt ville bättra sig, Der skänkes frid, der gifves bot Mot syndens makt och lagens hot.

31.

Mel.: O du bättra sorgeskälla.

1. Sjal och hjerta vill jag vända Till dig Gud, min frälsare, Och min bönesuckan sända, Att du ville till mig se; Du, som äger makt och nåd, Rik på gerning och på råd, Böj till mig ditt milda öra, Och af nåd mig värdes höra.

2. Jesu för din värk och pina, För din ångest och din död, Efterskänk mig synder mina, Fria mig från all min nöd, Som är syndens vissa lön. Herre Jesu, hör min bön, Om du ej min skuld förläter, Står en evig död mig åter.

3. Sönderslit all syndens snara, Låt ditt blod mig rena väl, Värdes mig också bevara, Så till kropp, som ock till själ, Att ej satan skadar mig, Och jag öfvergifver dig, Du, som ensam kan mig frälsa, Och som är mitt lif och helsa.

4. Gif mig, Gud, ett sådant hjerta, som dig ensam hör till, Som i lust, i sorg och smärta Vill som du, o Herre, vill. Gör mig stilla, ödmjuk, böjd, Under korset tålig, nöjd. Hjelp att jag mig sjelf försakar, Troget beder, flitigt vakar.

5. När jag skall den väg beträda, Som man kan blott engång gå, Herre, värdes själen gläda Med din nåd och bistånd då. Vid din uppenbarelse Som all verldens domare, Räkna mig bland dem du känner Såsom dina trogna vänner.

32.

1. Hvems är den rösten, som jag hör Så vänligt till

mig tala, Hvem är, som fridens budskap för, Och vill min själ hugsvala? O jag, den främste syndare, Hvem vill med miskund till mig se?

2. Jag är din Gud och frälserman, Som gick för dig i döden, Jag är, som ensam hjälpa kan, Och fria dig ur nöden. Jag Jesus är, som synden bar Och, som Guds lamm, mig offrat har.

3. O Jesu, jag ej värdig är Din godhet, jag har syndat För länge på den väg, som bär Till döden, har jag skyndat, Ditt ord din nåd har jag försmått, Och min förtjenst är döden blott.

4. Var det, o själ, din värdighet, som mig till korset förde, Var det ej just din uselhet, Din jemner, som mig rörde? Övärdig nu, såväl som då, Af nåden blott du nåd kan få.

5. Ack synden råder öfver mig Fastän emot min vilja; Den väldig är, den låter sig Allsicke från mig skilja. Af all min kraft jag bjuder till, Men gör dock det jag icke vill.

6. Ej äger ju den döde makt Att minsta seger vinna. Hos mig, som synden nederlagt Du lif och kraft skall finna. Kom, arma, skuldbetyngda själ Till mig, så går dig evigt väl.

7. Jag komma vill, O Jesu, drag Mig efter dig allena; Jag kommer oren, syndig, svag, Benåda mig och rena. Jag fattig, skuldbelastad, död Flyr till din kärleks öfverflöd.

33.

Mel.: Var nu redo själ och sinna.

1. Ack, hvad luffig frid sig sänker Ner uti mitt sorgsna bröst. Jesus är det, som den skänker, Ty jag hörde nu hans röst. Intet, intet finner man, Som med den förliknas kan, Intet, som kan så befreda Och en sådan ro bereda.

2. Ack, hvad lif och ljus sig tända I mitt hjertas mörka hus. Jesus blott kan sådant sända, Han är verldens lif och ljus. För den morgonstjernen klar Syndens natt en ända tar. Dödens skugga måst försvinna Och det kalla hjertat brinna.

3. Ack, hvad tröst och fröjd sig gjuta I mitt hjerta, som en flod. Jag nu sjelf kan smaka, njuta Herren, huru han är god. Minsta försnak af den fröjd, Som Gud ger i himmels höjd, Ren oändligt öfverväger All den fröjd, som verlden äger.

4. Herre, jag är icke värdig Att du skulle se till mig; Ond, förkastlig, orättfärdig, Kom jag på ditt ord till dig. Jag för mycket ringa är Till din godhet, Herre kär. Men jag ser väl att du dömer Efter nåd och rätten glömmet.

5. Jag ej annat kan än gråta Af förundran, glädje, skam, Att du ville mig förlåta Och min skuld ej hafva fram, Att du mig vid handen tog, Och utur förderfvet drog. Ack, att rätt jag kunde bära För din nåd dig pris och ära.

34.

Mel.: Jesus är min hägnad.

1. Stå du vid min sida, Hjelp mig tappert strida, Herre Jesu Krist. Du, som frestad varit, Och har sjelf förfarit All den ondes list, Du nog vet min uselhet. Jesu, dig af nåd förbarma, Tänk uppå mig arma.

2. Verlden högt mig lastar, Och min väg förkastar Som en villostig, I sin blindhet menar Att hon Gudi tjenar Då hon hatar mig; Passar på hur bäst hon må Kunna mig tillfångataga Och ifrån dig draga.

3. Verlden hotar, poekar, Bjuder frid och lockar, Räkner mina fel. Kött och blod begära Vällust, gods och ära Som sin bästa del. Jesu, blif mig när och gif Tro och starkhet till att strida Och din hjälp förbida.

4. Du, som seger vunnit Och förlösning funnit I din död för mig, Säg att jag får trygga Mig till dig och bygga Allt mitt hopp på dig. Ty du är ju, Jesu kär, Mitt beskärm, min hjälp den bästa, Och min borg, mitt fäste.

5. Uti dig jag eger Starkhet, makt och seger. Då jag svagast är, Ty för mig du strider, Att jag icke lider Ondt af onskans här. Jesu blid, till evig tid Vill jag lof och pris och ära För din nåd dig bära.

35.

Mel.: Min själ och sinne, åt Gud råda.

1. Hvi sörjer du, min själ, och klagar Att Herren dig förgåtit har? Du ängsligt räknar timmar, dagar, Och frågar, hvar är Herren, hvar. Gud glömmet ej fastän ibland Han gömmer bort sin milda hand.

2. Du ropar, men hör ingen svara, Du beder, men får ingen tröst; Din hjälp tycks ganska fjerran vara, Och ingen lyssna till din röst. Men trösta dig, det tycks blott så, Gud är dig mycket när ändå.

3. Gud ej förgäter den han tuktar, Han ser till den, som hjälplös är; Mot den, som honom barnsligt fruktar, En faders hjertelag han bär; Hans nåd kan dölja sig för dig, Men aldrig den förnekar sig.

4. Igenom nöd och lust Gud leder Dem, som åt honom sig förtro; På korsets väg han dem bereder En evig frid, en salig ro. Helt underligt är Herrans råd, Men fullt af vishet och af nåd.

5. Som himlen öfver jorden höjer Sig, så Guds tankar äfven gå Utöfver våra, han ej böjer Sin väg som oss behaga må. Säll den i Herrans hand sig ger Och tror fastän han icke ser.

36.

Mel.: Fröjda dig, du Kristi brud.

1. Hvar är min frälserman, Som ensam hjälpa kan, Ser han ej mitt elände, Har nu hans löfte ände, Har han mig helt förskjutit Och nådens dörr nu slutit?

2. Jag klagat, ropat, bedt, Och efter Herren sett, Jag suck och tår ej sparat, Men han har icke svarat. Jag sökt, men icke funnit, Jag kämpat, men ej vunnit.

3. Männ' äfven Jesu nåd Och Fadrens kärleksråd Sig kunna så förvandla, Att han nu blott vill handla Med mig som jag förtjenar, Och tröst och hjälp förmenar?

4. Nej, hör dock, kära själ, Gud menar hjertligt väl: Sin nåd han blott fördöljer, Hans öga dig dock följer, Uppå hans hjerta falla Öck dina tårar alla.

5. Gud ser din hjälplöshet, Din hjertans sorg han vet, Han är dig ganska nära, Men vill dig endast lära Att äfven tro på Herran, Då han tycks vara fjerran.

6. Så mycket som du ser Och känner, men ej mer, Du ville tro, men detta Är sin förtröstning sätta På grund, som icke blifver Och säkerhet ej gifver.

7. Men salig är blott den, Som tror Guds nåd fastän Han måste nog försaka Att se, att känna, smaka, Som ej från löftet viker, Hans trosgrund icke sviker.

37.

1. Tryckt af synden, sorgsen vandrar Här i världen mången man, Som dock sjelf af hjertat klandrar Sina steg, men icke kan Annat än, som blind och halt, Falla, stöta sig på allt.

2. Synden gör åt honom smärta, Djupt käns lagens skarpa hot; Han beslutar i sitt hjerta Redligt stå all synd emot, Men i följande minut Råder synden som förut.

3. Ny bedröfvelse och sveda, Nya nederlag och fall Hota med att slutligt leda Syndarn till förtviflan kall. Medan världen bjuder än Frid, om han vill bli dess vän.

4. Fången så i syndens snara Drifs han mot sin vilja fram, Önskar from, rättfärdig vara, Men blott finner synd och skam. Hvarför så? — Jo, han uti Otro Jesus går förbi.

5. Blott i Jesu lifvet vinnes, Endast han gör syndarn fri. Utom honom ingen finnes, Som förmår så stå oss bi. Blott i Jesu dyra namn Själén har en säker hamn.

6. Vägen, sanningen och lifvet Jesus är för syndare. Blott i honom blir dem gifvet Att få lif och frihet se. Tron på Jesus segren är; Gif oss den, o Herre kär!

38.

Mel.: Fater vår, som i himlen äst.

1. Du klagar att din tro är svag, Att den förminskas dag för dag, Du finner ej hos dig den kraft, Det lif, det ljus, du förr har haft, Du saknar frid, du saknar ro, Och vet ej hvad du mer skall tro.

2. Om Jesu fria nåd du hör, Hur den allena saliggör, Och suckar, ägde jag blott den, Då skulle allt förändras än. Men rädsia, tvifvel ställa sig Emellan denna skatt och dig.

3. Ack, kära vän, Guds vägar gå Långt högre än som vi förstå: Först barnet, som en moder kär, Hug-svalar han och ljufligt bär, Då är der endast lif och fröjd Och själen känner sig så nöjd.

4. Sen gömmer han bort anletet För barnet och vill öfva det Att tro fastän det icke ser, Att gå fastän hans hand ej mer Så kämbart kraftigt leder för. Allt sådant Herrans vishet gör.

5. Enhvar då sjelf förnimma får Hur mycket som dess tro förmår När kött och verd förklara krig, Och hjertats otro reser sig. Då är ej sällan sorg der man förut blott fröjd och jubel fann.

6. Hur svag din tro nu vara må, Har Jesus verkat den ändå, Han vill föröka den också; Ack, släck du sjelf ej ut den då Med fruktan, tvifvel eller knot, Ty ock för den har Jesus bot.

7. Om barnets tro, som barnets hand, Är ganska svag och matt ibland, Så fattar äfven den likväl Försoningen och Jesum hel, Den renar hjertat, gifver frid, Fastän ej utan kamp och strid.

8. Ej blott uppå din svaghet se, Fastmer på Jesus, som kan ge Dig starkhet nog; uti hans ord, Och vid hans dyra nådebord Sann läkedom för all sin brist Din sorgsna själ skall finna visst.

39.

Mel.: Himmelriket liknas vid tio jungfrur.

1. Är vägen besvärlig, tycks vandringen lång När korset på skuldrorna trycker, Och hopa sig hinder i mängd för din gång, Så att du den omöjlig tycker, Si, Jesus är den, som går med dig.

2. Den vägen han vandrat, Än följer han dig Och hjälper dig bördan att bära. Och tyckes det stundom han aflägsnat sig. Så är han dock innerligt nära; Se du endast troget på honom.

3. Visst barnet är barn om i främmande land Det

än till en tid måste lida; Ej fadren det glömmet, om äfven ibland Han dröjer och låter det bida. Hans hjerta dock ständigt det följer.

4. Och kunde en moder förhärda sig så, Att hon sig ej ville förbarma, Ej vårda om barnet, skall Jesus ändå Ej evigt förgäta de arma, Som trösta allena på honom.

5. Ej tynger en börda, ej faller en tår, Som Jesus ej känner och räknar; Ej höjes en suck, som ej Herren förstår, Han, som uppå händerna tecknar De sina, som trösta på honom.

6. Så se uppå Jesus, i lust och i sorg Densamme han är och förblifver, En klippa, en tillflykt, en sköld och en borg, Som styrka och säkerhet gifver, Och helse och lif uti döden.

40.

Mel.: Min själ och sinne, I Guds råda.

1. Hjelp mig, min Gud, jag nöjd kan vara Med hvad du helst mig sänder till, All egen fåfång omsorg spara, Men vilja endast hvad du vill, Och gerna ta mitt kors uppå, Hur tungt det äfven kännas må.

2. Jag vet att under agan dölja Sig endast godhet nåd och frid, Att efter tuktan plägar följa Hugsvalelse i rättan tid Åt den, som tålig, ödmjuk är, Och flyr till dig med trons begär.

3. Mitt onda kött dock ej behagar Din näpsta, det gerna reser sig Mot den det straffar, slår och agar; Det hatar korssets smala stig. Ty hjelp mig du att ej med knot Jag måtte synda dig emot.

4. Ett barnsligt sinne mig beskära, Gif mig ett undergifvet mod, Som ock i motgång kan dig ära För det att du är vis och god, Och tro att med hvad helst du ger, Du endast på mitt bästa ser.

5. Du värdes Gud, mitt bistånd blifva, Min starkhet och min ledare, Då skall så ljuft som ledt blott drifva Mig till dig, Fader, närmare. Du, som mig lägger bördan på, Hjelp mig att bära den också.

41.

Mel. som föregående.

1. Min själ, hvi vill du dig belasta Med sorg om det, som timligt är? På Herren Gud din omsorg kasta Med bön och innerligt begär. Han har ju själf förbundet sig Att låta vårda sig om dig.

2. Ej något godt du hittills njutit, Ej litet eller stort du har, Som ej utaf Guds godhet flutit, En gåfva ofvanefters var; Har nu Guds hand försörjt dig så, Hvi skulle du dig ängsla då?

3. Ej fråga, hvarmed skall jag mätta Mig, hvar min spis och kläder få, Ty hedningarne söka detta, Hvars Gudar ingenting förmå. En bättre Gud du har än de, En fader, som allt godt kan ge.

4. En Gud, som vet hvad du behöfver, Som alla dina brister ser, Och fyller dem och derutöfver Utaf sin nådes fullhet ger. Ej någon fader såsom han Förbarma sig och hjälpa kan.

5. Si, Herren hvarje sommar kläder Med gräs och liljors prakt sin jord, Hans godhet minsta fogel gläder Med föda vid sitt rika bord. Ej deras omsorg, men din Gud Ger sparfven föda, blomman skrud.

6. Och du, som bättre är än dessa, Som en odödlig ande fått, Du samlar gråbår på din hjessa Med mammons sorg och otro blott, Och när som bäst du bjuder till Så går det dock som Herren vill.

7. I stället för att ängsligt sörja För dagar, som du än ej sett, I Herrans fruktan troget börja Att söka hans rättfärdighet Och rike, så skall dagligt bröd Dig skänkas af Guds öfverflöd.

42.

Mel.: Fröjda dig, du Kristi brud.

1. Jag vet på hvem jag tror: Han mäktig är och stor, Han kan mig väl bevara, I nöd och allsköns fara Kan han mig hjälpen sända, Allt ondt ifrån mig vända.

2. Jag vet på hvem jag tror: All nåd hos honom bor, Hans lust är sig förbarma. De elända och arma, Som synd och skulder trycka, Hos honom göra lycka.

3. Jag vet på hvem jag tror: Som han ej någon mor Sitt kära barn kan leda, Ej så dess väl bereda. Hans vård om sina vänner Ej några gränсор känner.

4. Jag vet på hvem jag tror: Fastän långt mer jag vor' Med synd och skuld belastad, Och af Guds lag förkastad, Kan han mig salig göra, Och till sitt rike föra.

5. Jag vet på hvem jag tror: I honom lifvet bor; Han döden öfvervunnit, Och väg till frälsning funnit. Fördenskull skola alla Ock honom Jesus kalla.

43.

Mel.: Vår Gud är oss en väldig borg.

1. Gud är en konung, väldig, han Regerar öfver alla, Som konungar man nämna kan, Som man kan herrar kalla. Himmelt och jord Han med sitt ord Allsmäktigt bär; Hans rike är Ett rike utan like.

2. Han säger blott, så är det gjordt; Han bjuder, straxt det händer. För honom intet är för stort. Hvarthelst sitt ord han sänder, Med kraft det går, Och nederslår Allt, som är mot; Ej makt, ej hot Kan hålla det tillbaka.

3. Gud är en fader, mild och god. Hans lust är sig förbarma. Han har ett hjertligt kärleksmod Mot alla rättsligt arma. Med nåd han ser Från höjden ner På syndare, Som fattige Uti sin anda äro.

4. Gud är vår frälsare; hans hand Har friat oss ur nöden; Han oss förlöst ur dödens band, Då han gick själf i döden. Synd, satans makt Han nederlagt, Och slagit ner, Att han ej mer Skall i sitt våld oss hålla.

5. Vår Gud är själfva sanningen; Den lär han, och han leder I den. Han är hugsvularen; Han, bönen ande, beder, Och manar väl För hvarje själ, Som, blott och bar, Förtjenst ej har, Men efter nåden hungrar.

6. Den helige Treenighet, Högtlofvad utan ände, Af nåd och af barmhertighet, Sitt ljus och sanning sände. På lifvets stig Han mildelig Oss lede så, att vi ej må Till evig tid förtappas.

II. Sånger för några tider och personer.

44.

Morgonsång.

Mel.: Jesus allt mitt goda är.

1. Morgonsolen med sitt sken Öfver berg och kullar träder, Minsta fogel på sin gren Öfver Herrans nåd sig gläder. Milde Jesu, lär ock mig För din godhet lofva dig.

2. Blott din förbön, Herre, gör Att jag än får dagen skåda; Dig har jag att tacka för Att jag, friad från all våda, Kan med tillförsigt och hopp Till dig lyfta hjertat opp.

3. Jag i mörka natten låg, Kunde mig ej själf bevara, Hvarken hörde eller såg, Omhvärd var af mången fara. Men du, Herre Jesu, var Mitt beskydd och mitt försvar.

4. Du i mörkret var mitt ljus, Du höll vård omkring mitt läger, Om min gård och om mitt hus. Kropp och själ och hvad jag äger, Af din hand beskyddade, Vare dig nu helgade.

5. Lär mig, Herre, denna dag Dig med villigt hjerta tjena, Göra efter ditt behag, Trösta på din nåd allena; Var mitt bistånd och mitt råd, Blif mig när med hjälp och nåd.

45.

Aftonsång.

1. Natten nu sitt mörker breder Öfver jorden, Allt bereder Sig till stilla ro. Jesu du, som ro kan gifva Och all ofrid lätt fördrifva, Hos mig blif och bo.

2. Du i dag din nåd ej sparat, Men min själ och kropp bevarat, Skyddat hus och gård. Nu när solen sig fördöljer, Natten allt med mörker höljer, Haf ock om mig vård.

3. Ingen kan mig skada göra, Intet skall min hvila störa Under ditt försvar. Död och djefvul måste vika; Natten inför dig är lika, Såsom dagen klar.

4. Sjukdom, vederböda, plågor, Stormar, vatten,

blixt och lågor Måste tjena dig: När du, Herre, vill dem sända, Ingen kan dem från sig vända, Eller skydda sig.

5. Fåfångt väktaren då vakar, Fåfångt man sin ro försakar, Håller om sig vakt: Der din milda hand är borta, Kommer all vår konst till korta, Sviker all vår makt.

6. Gud till dig min suck jag sänder Och förtror i dina händer Mig med kropp och själ. Mina synder, Jesu, plana Af och värdes för mig mana Inför Fadren väl.

46.

Det värlösa barnets sång.

1. Ett fattigt, värlöst barn jag är, Förutan mor och far: Gud, som dem tog, mig lemnat här I världens öcken kvar. Dock ensam är jag ej ändå: Jag har en fader, jag också.

2. Den fadren är i himmelen, Och är mig dock så när; Han är min Gud, min bästa vän, Han omsorg om mig bär, Han är så rik, så mild, så god, Han köpt mig med sitt eget blod.

3. Mig till sitt barn han tagit an: Om ingen käns vid mig, Han käns dock alltid vid mig han, Hans nåd ej ändrar sig. Han räknat mina hufvudhår, Och på hans hand jag tecknad står.

4. Och hota mig mångtaldig nöd Och fattigdom och brist, Jag honom ber om dagligt bröd, Så ger han det mig visst. Han själf mig lärt att derom be, Hur skulle han då det ej ge?

5. Hans öga ser mig natt och dag, Han vet väl hvar jag bor. Om jag är ringa, fattig, svag, Så är han stark och stor. Min in- och utgång jag ej vet, Men Gud dem sett af evighet.

6. Jag själf ej hitta kan min stig, Och af min kraft bestå I faror, som här möta mig, Men Gud vill med mig gå. Mig håller han med fadershand Och leder så till lifsens land.

7. Så är jag då ej värlös mer, Ej utan mor och far; Ej sorg, ej brist, ej nöd jag ser, Ty Gud till vän jag har; Och när jag slutat här mitt lopp, Tar han mig evigt till sig opp.

47.

Sjömanssång.

Mel.: Vår Gud är oss en väldig borg.

1. När vi oss från den lugna hamn På spårlos väg begifva, Må Herrans stora, dyra namn Vår tröst och tillflykt blifva. Är Gud oss när, hvarthelst det bär, En lycklig färd Blir oss beskärd. Derpå vi hoppet bygge.

2. Vår väg igenom faror går, Som hota oss med döden, Men Herren Gud, som allt förmår, Är den oss för ur nöden: Han ser och vet Vår hjälplöshet: Hvad möta kan, Det känner han, Som världen all regerar.

3. Visst hafvets vågor stora gå, Och storm och vindar ryta, Men större är vår Gud ändå, Han deras makt kan bryta: Hans starka hand Kan lägga band På stormig sjö, Att vågor dö Och vindar vända åter.

4. O Herre Gud, styr du vårt lopp, Vår hjälp du värdes vara. Gif nåd till bättring, tro och hopp, För synd oss väl bevara. En syndens träl går aldrig väl, Hans mörka stig snart ändrar sig I evig nöd och jemmer.

5. Men säll den sig åt Gud förtror, Och hjertligt fruktar Herran: Han midt i hafvet trygger bor, Ty hans hjälp är ej fjerran: Hans tröst och stöd Ej någon nöd Kan taga bort, Men imman kort En salig hamn han hinner.

48.

Jordbrukarens sång.

Mel.: Min själ och sinne lät Gud råda.

1. Med arbete, med svett och möda Min jord jag brukar och besår; Men skall jag deraf få min föda? — Uti Guds milda hand det står: Jag sår, men skörden, den beror Af honom, som deruppe bor.

2. Han, som regerar vind och väder, Som frost och ljutlig värme ger, Som jorden än med rinfrost klädder, An milda vårregn sänder ner, Han vet väl ock utaf mitt land Och håller öfver det sin hand.

3. Väl mången gång jag redan tänkte Att all min möda fåfång var, Då Gud välsignelsen ej skänkte, Och åkern frusna skördar bar. En frukt deraf dock återstod För hjertat: tro och tålmod.

4. När från Guds stora bord vi alla Vår förelagda andel få, Må vi med smulorna, som falla Deraf, ge oss tillfrids också, Och tacka Gud för hvad han ger. Det vare litet, eller mer.

5. Gud känner väl hvad vi behöfva Långt förr än någon det begär, Men vill också vår tro bepröfva Om den på honom grundad är. Ty vill jag, hur det än må gå, På en förhoppning åter så.

6. Ja, jag vill bedja och arbeta Och hoppas på Guds rika nåd, Så skall han väl mitt bästa veta Och styra efter sina råd. Men kommer fattigt år igen, Så lefver Herren Gud dock än.

7. Hjelp mig, min Gud, att kunna grafva Rätt djupt uti mitt hjertas jord. Der du ditt åkerland vill hafva Och dit du kastar ut ditt ord, Att sen mitt land jag rensat väl, Ej ogräs finns uti min själ.

8. Jag vet, min kropp i jord skall gömmas, Som sädeskornet, snart kanske, Men sen stå upp, då jag skall dömas Af dig, all världens domare, Och skära upp för utan mått Hvad jag i lifvet här har sätt.

9. Så värdes, Jesu, nu beskära Din Andes nåd och kraft åt mig, Att jag må goda frukter bära Som en god jord, en gren i dig; En skörd jag då än öfrig har, Så rik, som jorden aldrig bar.

49.

Enkans sång.

1. Gud mig arma, hårdt har slagit, Lagt på mig sin tuktans hand. Maken från min sida tagit, Slitit sönder hjertats band. Dubbelt tung bär nu mig färdan Genom glädjelösa världen.

2. Oss, som stödde, en den andra, Oss, som Herren gjort till ett, Oss, som delte med hvarandra Lust och nöd och ljuf och ledt, Skiljde döden, och på jorden Ar jag ensam, värnlös vorden.

3. Hvem skall nu mig hjälpa, stöda, Hvem skall ge mig råd och tröst, Hvem de faderlösa föda, Lyssna till de spüdas röst? Ej vår klagan honom väcker, Som ren svarta mullen täcker.

4. Dock, du sorgsna själ, som klagar Att du ensam,

värnlös är, Vet du ej, att Gud, som agar Den han håller hjertligt kär, Faderlösas far vill vara, Enkor stöda och försvara?

5. Svag och vanskelig var den stafven, Som du ville lita till; Derför blef den lagd i grafven, Men ditt stöd Gud blifva vill. Han ej sviker, ej bedrager Den till honom tillflykt tager.

6. Från den mörka grafven lyfta Ögat till den fadren kär, Hvilkens alla vägar syfta Till ditt bästa, äfven när De dig synas mörka, svåra, Och ditt hjerta djupast sára.

7. Fröjd i sorg här snart förbytes: Lifvet som en ström far bort; Hvarje jordiskt band, som knytes, Slits af döden innan kort; Men med Gud förenad blifva, Skall en evig glädje gifva.

50.

Den sjukas sång.

Mel. Rätt hjertelig jag längtar

1. Mot aftonen det lider, Min lefnads slut är när, Döden med lifvet strider; Blif när mig, Jesu kär. Uti den sista nöden Bistå mig, Herre blid, Så fruktar jag ej döden, Men hädanfar i frid.

2. Visst döden grym syns vara, Och syndens udd är svår. Jag kan mig ej försvara, Ej hela hjertats sår. Men på din nåd jag bygger, Du trogne Frälserman; Vid den allena trygger Jag hädanvandra kan.

3. Gif att jag ej förglömmar Det löfte du oss ger: Att den, som ditt ord gömmer, Ej evigt döden ser. Din kärleksrika vilja Är ju att ingen må Mig från dig, Jesu, skilja: Det tröstar jag uppå.

4. Du alla synder mina Uppå dig tog och bar. Uti din död och pina Jag lif och helsa har. Min synd skall då aj döma, Ej döden skada mig. Ty du kan ju ej glömma Att jag är köpt af dig.

5. Så låter du mig fara I frid från världens tvång, Att evigt hos dig vara Med dina helgon mång, Der ingen lider, klagar, Der man af död ej vet, Der man för sorgens dagar Har fröjd i evighet.

